

ærede Medlem fremsatte til mig i Dag, passere.

Derimod har jeg et Par Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen). Det ærede Medlem er stadig i Vildrede med, hvor man skal have Flaaden, naar København ikke er befæstet, og det ærede Medlem fremførte forskellige Udtalelser til Støtte for sin Paastand om, at man nødvendigvis maa have en Fæstning, naar man vil have en Flaade. Det ærede Medlem citerede i Fredags Aftes en Udtalelse af Institutet for den internationale Ret, hvoraf det fremgik, at det er enigt om at erklære, at en By, hvor en Flaade eller blot et Krigsskib ligger, efter Folkerettens Regler kan bombarderes. Det er nu ikke rigtigt. Noget saadant siger Institutet for den internationale Ret ikke, omend den ganske vist siger noget i den Retning. Jeg skal for at gøre det ærede Medlem bekendt med, hvad der er den almindelige Opfattelse i saa Henseende, tillade mig at oplæse den Konvention, der blev vedtagen i Haag i 1907. Denne Konvention, der er tiltraadt af saa at sige alle Magter, baade de europæiske Stormagter og Danmark osv., og i denne hedder det i Artikel 1: „Bombardement af uforsvarede Havne, Byer, Landsbyer, Boliger eller Bygninger fra Skibe er forbudt. En Plads kan ikke bombarderes, alene fordi der foran dens Havn er udlagt eller forankret undersøiske selvvirkende Stødminer“, og i Artikel 2 hedder det: „Under dette Forbud er dog ikke indbefattet militære Værker, land- eller sømilitære Etablissementer, Oplag af Vaaben eller Krigsmateriel, Værksteder og Installationer, egnede til Benyttelse for den fjendtlige Flaades eller Hærs Behov, samt Krigsskibe i Havnen“. Det er derpaa, det ærede Medlem fra Ringkøbing støtter sin Argumentation. Men alt dette gælder under Krigsforhold. Det er i Tilfælde af, at der er Krig mellem to Magter, og det er ikke noget, der paa nogen Maade vedrører Forholdet mellem et neutralt Land og en anden Stat. Jeg forstaa saa godt, at det ærede Medlem efter sin militære Ordning, der jo er en Ordning med Krig for Øje, er nødt til at have saa mange Fæstninger som muligt, for at han kan faa Flaaden godt forvaret. Men naar den Ordning, som man virker hen til, kun skal være en Ordning, der har Neutralitetens Opretholdelse for Øje, har man ikke Brug for alt det Krigsvæsen, som det ærede Medlem fra Ringkøbing nu i saa høj Grad sværmer for.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing sagde noget, som jeg ikke er ganske klar over. Jeg ved ikke, om det ligger i min Mangel paa Opfattelse eller det ærede Medlems Mangel paa at udtrykke sig klart. Jeg kan have Skyld, og det ærede Medlem kan have Skyld. Jeg skal tillade mig efter Rigsdagstidenden at oplæse, hvad det ærede Medlem sagde. Saa er der jo Mulighed for, at andre kunne faa en klarere Forstaaelse deraf end jeg. Det ærede Medlem sagde, henvendt til mig: „De andre Anker, jeg har fremsat mod det ærede Medlems Forslag, var han ikke straks parat til at tage til Følge, idet han erklærede, at han godt kunde løbe fra det alt sammen, alt det, jeg havde anket over, og han var villig til at forhandle om alle disse Enkeltheder“. Jeg opfatter nærmest denne Udtalelse som en udmærket Prøve paa, hvordan det danske Sprog ikke skal behandles. Men jeg har dog den Følelse, at det ærede Medlems Mening var den, at jeg var klar til at løbe fra det Standpunkt, jeg havde indtaget. Det er imidlertid ikke sandt. Men Utak er Verdens Løn. Naar jeg fastholder et Standpunkt, er det galt, saa siger man fra den Side, det ærede Medlem repræsenterer, at jeg kræver alt eller intet. Og naar jeg erklærer mig rede til at forhandle om Enkeltheder, stiller det ærede Medlem sig indigneret op og siger: Nu løber det ærede Medlem fra det hele. Det ærede Medlem er vanskelig at gøre tilpas, hvad der for Resten heller ikke er min Hensigt. Jeg har sagt — og det staar jeg ved —, at jeg vil være med til at forhandle om Enkeltheder, hvad Forsvarssagen angaar, men jeg maa fastholde Hovedlinierne, dem agter jeg ikke at fravige. Det lyder for øvrigt underligt netop at høre det ærede Medlem fra Ringkøbing tale om at løbe fra sit Standpunkt. Det lyder næsten ligesaa underligt, som da man forleden hørte ham citere det forenede Venstres Program af 1872. Der skal en vis Dristighed hos det ærede Medlem til at citere dette Program, som der skal en vis Dristighed til hos det ærede Medlem for at sige, at andre løbe fra deres Standpunkt. Jeg er, som sagt, villig til at forhandle om Enkeltheder, men enten det ærede Medlem nu synes om det eller ej, agter jeg at fastholde det Standpunkt, som jeg har taget, og som den Organisation, som jeg regner det for en Ære at tilhøre, i disse Dage uforbeholdent har givet sin Tilslutning.